

Пълни съ народъ пѣстри и разкошни шейни, впрегнати въ хубави и здрави коне, окичени съ звънци по гривитѣ и съ всѣкакви шарени висулки и панделки по опашкитѣ, се плъзгаха по заледея снѣгъ, като отнасяха къмъ разни посоки всѣкакъвъ народъ, който бързаше да посети кумоветѣ си, своитѣ близки. Младитѣ цѣлуваха ржка на кумоветѣ си, децата на кръстниците си, като подаваха на мжжетѣ по единъ лимонъ, на женитѣ — портокалъ, искаха си взаимна прошка единъ други, пожелаваха си сладки заговѣзни и леки пости.

Между това, въ всѣка кжща, дори и въ най-сиромашката, бѣше жива и радостна хлопотня. На огнищата клокочеха сѣдини съ всѣкакви гостби, женитѣ точеха. Кокошки, пуйки, млинове, баклави, кадаифи се печеха по фурнитѣ, кждето наставаше такава бъркотия за редъ, кому да се метне по-рано тавата, кой дошълъ да прибере своята, щото често се случваше по погрѣшка нѣкой да вземе людска тава съ печена кокошка, млинъ или друго нѣщо.

Тази година щѣхме да заговяваме у чичови. Обикновено, всѣка година прекарвахме тая вечеръ нѣколко роднински челяди заедно, за да бжде празникътъ по-веселъ.

На фурната бѣхъ занесълъ азъ тавата съ млина, който бѣше разточила баба и пакъ азъ ходихъ да я взема.

По мръкване цѣлата наша челядь, баба ми, баща ми, леля ми съ дветѣ си момченца и сяко ми, нейниятъ мжжъ, помъкнали тавата съ млина, печена кокошка, халва, вино и други още лакомства, бѣхме вече у чичови. Още съ влизането ни, азъ и братовчедкитѣ ми, четиритѣ чичови дъщери, вдигнахме кжщата на главата си отъ радостни викове и лудории.